

lepa za take svate! Deca, hajdi k zrnju! Naj se mi le enkrat vrabka s svojim vrabcem malopridnim še prikrade, ji pokažem vrata s kljunom!«

Gospa vrabulja ni mislila nobenkrat več na kurji dvor. S sinkom edincem sta hodila zobat sladki grahek na županov vrt, dokler ga je kaj bilo.

Iz dalje prihaja zvonjenje . . .

*Iz dalje prihaja zvonjenje . . .   Iz dalje, čuj, vetrček veje,
Kot bil bi kdo strune ubral!   tajinstven donaša šepet,
Kot vzdihne bi, kot hrepenenje   kot da se kdo ljubko mi smeje,
sem nosil bi éterni vall   kot hitel bi kdo me objet! . . .*

*O kdo si, ki semkaj do mene
ihtijo ti tihe želje?
O kdo si, ki k tebi me žene
to moje nemirno srcé? . . .*

Dr. Fr. Zbašnik.

E. G.:

Jakobu Dimniku v spomin.

e danes se živo spominjam, s kolikim veseljem je pozdravil šolski ravnatelj Jakob Dimnik pred 25 leti zamisel, da začnemo z novim letom 1900 izdajati »Zvonček«. In kolika radost je sijala iz njegovih pogledov, ko je dobil prvo številko našega lista v roke! »Zvončka« se je takoj oklenil z vso ljubeznijo in mu je ostal zvest prijatelj in sotrudnik vsa leta do svoje smrti.

Ko je Jakob Dimnik leta 1916. praznoval šestdesetletnico svojega rojstva, se ga je spomnil tudi »Zvonček« z obširnejšim spisom, kjer so bile navedene njegove zasluge za razvoj našega osnovnega šolstva in za našo mladinsko književnost. Odtlej do danes se je mnogokaj izpremenilo. Nastale so čisto druge razmere, ko se je ob koncu l. 1918. ustanovila naša država in je prišla nacionalna misel do zmage in popolne veljave. V teh letih po prevratu se je celo stopnjevala Dimnikova delavnost, kakor da je hotel vse svoje duševne in telesne moči do skrajnosti izčrpati v korist osvobojenega in ujedinjenega naroda, ki se mu v skupni in svobodni domovini obetajo lepši in srečnejši časi.

Tega našega prijatelja in sotrudnika ni več med nami! Umril je dne 1. septembra t. l., ko je ravnokar stopil v zasluženi pokoj po 45 letnem neumornem in uspešnem delu v šoli za duševni in telesni blagor naše mladine.

Bodočnosti našega naroda je treba zdravega in močnega temelja. In ta temelj nam daje naš mladi rod, ki mora biti duševno in telesno prav in dobro vzgojen, da bo dovoljno usposobljen za vse naloge in dolžnosti resnega in deloljubnega življenja. In pokojni ravnatelj Dimnik je posvečal največjo skrb in pažnjo vzgoji in pouku šolske mladine, ki ji je bil vdan z očetovsko ljubeznijo. S svojimi spisi je navajal starše in skrbnike, kako naj vzgajajo otroke tudi doma, da bo dom dopolnjeval delo šole. Dom in šola naj delujeta skupno in vzajemno, da se bosta veselila sadov skupnega in vzajemnega dela!

Jakob Dimnik je v polni meri izvršil naloge svojega lepega in vzvišenega učiteljskega poklica, ki je bil zanj vnet z vso iskrenostjo in požrtvovalno delavnostjo. »Zvonček« izvršuje samo ukaz hvaležnosti in prijateljstva, ako mu na tem mestu postavlja skromen spomenik.

Možu dela — spoštovanje! Spominu in imenu njegovemu — slava!

